

El papa Francesc i la Verge de Luján

► El passat 8 de maig era dimecres i el Papa celebrava aquell dia l'audiència general. S'esqueia la festa de la Mare de Déu de Luján, patrona d'Argentina, i una imatge d'aquesta presidia l'audiència. El Papa va demanar a les 80.000 persones presents a l'acte un aplaudiment per la Mare de Déu. També en va demanar un altre de més fort,

tot dient: «¡Más fuerte, que no los escucho!» En aquesta foto podem veure el Sant Pare Francesc davant la imatge de la patrona d'Argentina refent-se prenent una infusió de mate, la popular beguda tonificant del seu país.

GLOSSA

Viure la grandesa i les responsabilitats

Traspassà un mossèn ben estimat pels seus feligresos i per tots els qui rebien el seu servei en les diverses tasques diocesanes que tenia encomanades. Havia arribat al sacerdoci en la maduresa, després de la mort de la seva esposa, amb qui compartí una vida matrimonial viscuda en plenitud, i després d'un exercici professional reeixit. En acabar la missa exequial, a la parròquia de la qual era rector, un dels seus fills adreçà als assistents aquestes paraules: «Quan parlem del nostre pare, també en fem partícip tota la comunitat cristiana, ja que amb la seva decisió de lliurar-se al sacerdoci, després del traspàs de la mare, el nostre pare va engrandir la seva família. Ara, per exemple, els seus fills tenim uns altres germans en els mossens amb qui el pare ha compartit la vida i l'acció pastoral. També formeu part de la nostra família tots aquells que, en un moment o altre, heu compartit amb ell estones de rectoria, de despatx, de diàleg, d'acolliment i consell, de silenci també, perquè estem convençuts que, quan éreu amb ell, us tractava com a fills seus.

»Us estem molt agraïts per les paraules de condol i suport que hem

rebut, carregades de vida, de vitalitat, de força, de servei als altres, de la mateixa manera que ell, en algun moment o altre, també us en devia adreçar [...]. A l'inici de la cerimònia ens han explicat moltes de les coses que el pare, el mossèn, havia fet durant la seva vida... La capacitat de fer tantes i tantes coses només és possible si es fan amb l'amor que neix de Déu, i així és com ell les feia. Amb aquest amor, amb aquesta força i amb aquesta vitalitat ens agradaria que el recordéssiu per sempre.»

Va assumir, primer, la grandesa i les responsabilitats de la vocació matrimonial. Després les de la vocació sacerdotal. Sempre seguint la crida de Déu. Els seus fills, la seva família, la multitud de persones que omplia l'església parroquial eren un testimoni fefaent que s'hi havia esmerçat amb un lliurament generós, n'havia viscut la grandesa i assumit amb escreix les responsabilitats.

«Sabem que Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen, dels qui ell ha decidit cridar; perquè ell, que els coneixia des de sempre, els ha destinat a ser imatge del seu Fill» (Rm 8,28-29).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Paraules de fe: els qui no creuen

Fa cinquanta anys eren estranys els qui es confessaven ateu i, en general, no ho manifestaven obertament. Avui és el més comú, i és estrany qui es confessi creient i ho faci amb espontaneïtat i sense dissimulació. Els qui hem viscut més de cinquanta anys no ens sorprèn el fet en si de la descreença o de l'agnosticisme, però sí que ens fa pensar i ens neguiteja la seva generalització i la seva proximitat, és a dir, que siguin tants i tan propers a la nostra vida els que diguin no creure o no «necessitar» o no considerar «rellevant» Déu en el món.

És difícil avui precisar què vol dir una persona quan afirma «no crec en Déu» o «sóc agnòstic». En general no ho poden explicar exactament. És un fenomen una mica difús, que obeeix més a un sentiment que s'encomana, que a una idea reflexionada.

En tot cas, les enquestes i els fets, com la rellevància de les creences religioses en determinats fenòmens socials, demostren que «allò religiós» està d'actualitat. Però, què significa aquesta actualitat «d'allò religiós»? Pel que fa al nostre entorn occidental, «cristià» de tradició, no falten els qui detecten un procés cap a una descreença real, encara que de vegades motivada per bona voluntat. Una alta jerarquia de l'Església va dir, no sense una certa ironia, en una assemblea entre germans, que no fa molts anys escoltàvem al nostre voltant l'opinió que «es creia en Jesús, però no en l'Església». Després hem sentit, deia, que Jesucrist, tal com apareix al Nou Testament, no es podia sostenir, però sí que era versemblant creure en Déu, com ho fa la majoria d'éssers humans. Més tard, s'ha generalitzat, fins i tot en el llenguatge oficial i en mitjans culturals, l'opinió que no cal parlar d'un Déu, sinó de tants déus com hagin produït les diferents tradicions religioses, o almenys d'un déu, però no definit i conegut, sinó d'un ésser més enllà de tot llenguatge i coneixement humà, en el qual totes les religions estiguessin d'acord. En conseqüència, el pas següent ha estat considerar millor no parlar de Déu, sinó de «transcendència». Més encara, que és millor no parlar de transcendència, sinó «d'espiritualitat»...

El cas és que de fet avui podem parlar d'un món «buit» de Déu. Fa més de quaranta anys aquella cristiana absolutament compromesa en allò social, que va ser Madeleine Delbrêl, al seu llibre *Nosaltres, gent del carrer* es lamentava així d'aquest buit:

«Un perill més gran s'aproxima a l'Església, sense soroll: el perill d'un temps, d'un món en el qual Déu ja no serà negat, ni llençat, sinó exclòs, en el qual serà impensable (perquè ens haurem mutilat la manera de coneixement de Déu); voldrem cridar el seu nom, però no podrem ja llançar aquest crit, perquè ja no tindrem lloc on posar els nostres peus... Aquesta actitud, ja sigui agressiva o indiferent o tolerant cap a Déu, té a tot arreu un caràcter comú: el rebuig d'un Déu creador que fixa el món en la seva condició de criatura... El món sembla buidar-se per dins, en primer lloc de Déu, després del Fill de Déu, després del que Ell comunica de diví a la seva Església. Sovint el que acaba d'enfonsar-se en darrer lloc és la superfície, per aquest motiu ens semblarà tot una il·lusió.»

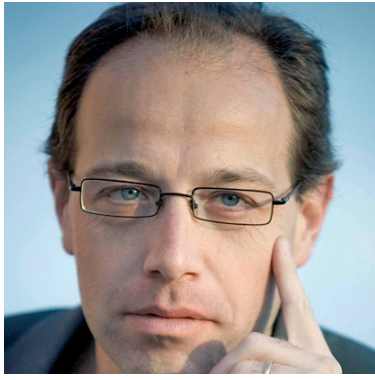
Allò sonava a profecia, però avui ja no és il·lusió, sinó realitat. Però aquest món segueix tenint petjades de Déu i no deixem d'estimar-lo. La fe que salva segueix sent possible.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

FRANCESC TORRALBA

El pensament de Francesc

El filòsof i teòleg Francesc Torralba no coneixia Jorge Mario Bergoglio abans de ser escollit bisbe de Roma. Aviat, però, el va fascinar «el seu estil i, encara més, els seus missatges». «El papa Francesc té la capacitat de suscitar simpaties en persones espiritualment allunyades de l'Església i això es deu al seu llenguatge, tant verbal com gestual», afegeix.

Com pensa el papa Bergoglio?

Formalment és clar, nítid, ple d'imatges i de figures que permeten un accés universal, de tal manera que es fa intel·ligible a persones molt diferents. És el pensament d'un pastor de l'Església que té com a font d'inspiració l'Evangelí, amb una forta empremta social.

Com el retrataria?

Hi ha unes constants que formen part d'allò que podem anomenar *el nucli dur* de les seves aportacions. Defensa una cultura de la inclusió, crítica amb vehemència la indiferència enfront del sofriment i dels mals d'aquest món, denuncia els estralls que causa la globalització del neoliberalisme, subratlla el valor de la trobada interpersonal, intercultural i interreligiosa, i presenta la imatge d'un Déu d'amor sempre obert al perdó.

Com serà el seu pontificat?

Sempre és arriscat referir-se al futur. És versemblant creure que serà un papa reformista, amb voluntat de convertir l'Església en la casa de tots i de recuperar la credibilitat que ha perdut per causa de molts escàndols. Francesc entén que la coherència és el fonament de l'autoritat moral i, per això, fa una crida a la coherència a tot el poble de Déu, des dels pastors fins als laics.

Oscar Bardají i Martín

JESÚS DE NATZARET

Les grans paràboles de Lluç

Crist en la paràbola del fill pròdig (2)

El cristià es fa ara la pregunta: quin lloc ocupa aquí el Crist? La paràbola només parla del pare. Manca la cristologia en aquesta paràbola? Sant Agustí va provar de veure cristologia en el passatge que diu que el pare va abraçar el fill (15,20). «El braç del Pare és el Fill», diu. I s'hauria pogut referir a sant Ireneu, que ja havia escrit que el Fill i l'Esperit són els dos braços del Pare. «El braç del Pare és el Fill» quan ens posa el braç damunt les espatlles «com un jou suau»; això no és cap pes que ens carregui, sinó un do de l'amor que ens porta i ens converteix en fills.

Grelot observa que en la paràbola Jesús justifica la seva bondat enfront dels pecadors, la seva acollida dels pecadors, amb la conducta del pare de la paràbola. Així, Jesús, «amb la seva mateixa conducta, esdevé revelació del qui ell anomenava Pare seu».

El context històric de la paràbola fa veure que aquí hi ha una cristologia implícita. La seva passió i resurrecció encara reforcen aquest aspecte: «Déu va donar prova de l'amor que ens té, perquè Crist va morir per nosaltres quan encara érem pecadors» (Rm 5,8).

Jesús no pot entrar dins el marc de la narració de la paràbola, perquè ell ja viu en la identificació del Pare del cel, la seva conducta es refereix a la del Pare. Efectivament, en aquesta paràbola, Jesús justifica la seva conducta, que ell atribueix a la del Pare i s'hi identifica. D'aquesta manera, precisament en la figura del Pare al centre de la paràbola, hi ha el Crist com a realització concreta de l'obrar patern.

Joseph Ratzinger-Benedict XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

Servir la comida por amor

—«Una de las señoras de la Cofradía de la Caridad que se han unido para asistir, espiritual y corporalmente, a los enfermos pobres preparará los alimentos y se los llevará.

- Los saludará, cuando llegue, con alegría y caridad, y acomodará la mesita sobre la cama.
- Hará lavar las manos al enfermo y rezará el *Benedictus*.
- Invitará caritativamente al enfermo a comer.
- Todo ello con mucho cariño, como si se tratase de su propio hijo, o mejor dicho, de Dios, que considere como "hecho a sí mismo el bien que se les hace a los pobres".
- Le dirá algunas palabras sobre nuestro Señor, con el propósito de alegrarle si lo encuentra muy desolado.
- Luego, por la tarde, volverá a llevarles la cena con el mismo orden.»

Hasta aquí el original autógrafo del año 1617, del archivo municipal de Chatillon, diócesis de Lyon, a nombre de las *Sirvientas de los Pobres o de la Caridad*, publicado en la biografía de san Vicente de Paúl, «que organizó lo organizable a favor de los necesitados» y fundó cuatro agrupaciones, tanto masculinas como femeninas, que continúan hoy en todo el mundo, empezando por Santa Luisa de Marillac.

J. M. Alimbau

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

La violència i l'avarícia

Per Gaudí, la violència i l'avarícia són els pecats bàsics de la societat catalana de l'època, dels obrers i de la burgesia, respectivament, i així els ha volgut representar a la portalada del Roser, tocant a la façana del Naixement, en el claustre de la Sagrada Família. Allí, la protecció de la Mare de Déu guarda un home, un anarquista, temptat de tirar una bomba Orsini —la mateixa que es va fer servir en l'atemptat del Liceu (1893)—, i vetlla alhora perquè una dona de la bona societat barcelonina no caigui en la temptació de la cobdícia, representada per una bossa de diners.

Gaudí, com Maragall, és un home implicat en la seva època i es mostra preocupat per les dimensions que pot prendre el conflicte social i les conseqüències nefastes que pot assolir. L'humanisme cristià i la incipient doctrina Social de l'Església són el rerefons del seu pensament. En especial l'encíclica de Lleó XIII *Rerum Novarum* (1893).

Gaudí col·loca les obres de bé (o de misericòrdia) a les set portes de la façana de la Glòria, al costat dels sagraments, per tal d'indicar el camí: la unió amb Déu (sagraments) i l'amor als altres (obres de misericòrdia).

Jordi Bonet/Armand Puig
(*Arquitectura i símbol de la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 23. □ Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Esd 1,1-6 / SI 125 / Lc 8,16-18]. Sant Pius de Pietrelcina (pare Pio), prev. caputxí; santa Tecla, vg. i mr., associada a sant Pau, venerada a Selèucia i patrona de Tarragona; sant Andreu, mr.
- 24. ■ Dimarts** (□ Barcelona, St. Feliu i Terrassa) [Esd 6,7-8.12b.14-20 / SI 121 / Lc 8,19-21]. Mare de Déu de la Mercè (s. XIII), patrona de Barcelona (ciutat i arxidiòcesi, 1868, i província eclesiàstica de Barcelona; festa de precepte a Barcelona ciutat); sant Gerard o Grau, bisbe.
- 25. ■ Dimecres** [Esd 9,5-9 / SI: Tb 13,2.4.6.7.8 / Lc 9,1-6]. Sant Dalmau Moner (1291-1341), rel. dominicà, de Santa Coloma de Farners (Selva); Mare de Déu de la Misericòrdia (Reus).
- 26. ■ Dijous** [Ag 1,1-8 / SI 149 / Lc 9,7-9]. Sants Cosme i Damià (anomenats *els sants metges*), germans bessons mrs. de Síria, patrons dels metges i els farmacèutics; sant Nil, abat.
- 27. □ Divendres** [Ag 2,1b-10 / SI 42 / Lc 9,18-22]. Sant Vicenç de Paül (1581-1660), prev. a París, fund. Paüls (CM, 1625) i cofund. Filles de la Caritat (FC, paüles, 1633).
- 28. ■ Dissabte** [Za 2,1-5.10-11a / SI: Jr 31,10.11-12ab.13 / Lc 9,43b-45]. Sant Venceslau, mr. (935), duc de Bohèmia; sant Llorenç Ruiz, pare de família filipí, i companys, mrs. a Nagasaki (s. XVII); beat Francesc Castelló i Aleu, mr.
- 29. ■ † Diumenge vinent**, XXVI de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Am 6,1a.4-7 / SI 145 / 1Tm 6,11-16 / Lc 16,19-31]. Sants arcàngels Miquel (patró dels radiòlegs i els radioterapeutes), Gabriel (patró de la radiodifusió i les telecomunicacions) i Rafael (o Rafel, patró dels emigrants); sant Fratern, bisbe; santa Gudèlia.

DIUMENGE XXV DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia d'Amós (Am 8,4-7)

Escolteu això, vosaltres que us abraoneu sobre els pobres per anorrear els desvalguts del país, vosaltres que dieu: «Quan haurà passat la festa de la lluna nova per poder vendre queviures! Quan haurà passat el dissabte per poder obrir els graners! Vendrem el gra amb mesures més petites i, per cobrar, pesarem la moneda amb pesos més grans. Farem trampa amb les balances i vendrem el rebuig barrejat amb el gra. Per tenir un esclau, comprarem amb diners gent necessitada, amb un parell de sandàlies comprarem un pobre.»
El Senyor ho jura per la glòria de Jacob: «No oblidaré mai tot això que fan.»

▶ Salm responsorial (112)

R. *Lloeu el Senyor, que treu el pobre de la cendra.*

Servents del Senyor, lloeu-lo, / lloeu el nom del Senyor. / Si-gui beneït el nom del Senyor, / ara i per tots els segles. R.
El Senyor és excels, als ulls de tots els pobles, / la seva glòria s'eleva més enllà del cel. / Qui és com el Senyor, el nostre Déu? / Té molt amunt el seu tron, / i des d'allí s'inclina / per veure el cel i la terra. R.

Aixeca de la pols el desvalgut, / treu el pobre de la cendra, / per asseure'l entre els poderosos, / els poderosos del seu poble. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 2,1-8)

Primer de tot us recomano que feu a Déu pregàries, oracions, súpriques i accions de gràcies per tots els homes, pels reis i per tots els qui tenen autoritat, perquè puguem portar una vida tranquil·la i serena, tota donada a la pietat i a l'honestat. Pregar així és bo i agradable a Déu, el nostre salvador, que vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat. Hi ha un sol Déu. El mitjancer entre Déu i els homes és també un de sol, l'home Jesucrist, que es donà ell mateix per rescatar tots els homes. El testimoni sobre tot això ha estat fet públic al temps apropiat, i jo n'he estat fet herald i apòstol, mestre per instruir en la fe i en la veritat els qui no són jueus. Això que dic és veritat, no menteixo. Desitjo que els homes preguin pertot arreu, i que puguin alçar les mans netes, evitant les baralles i les discussions.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 16,1-13) (Versió breu: Lc 16,10-13)

En aquell temps, Jesús deia als seus deixebles: «L'home que és fidel en els béns que valen poc, també ho serà en els de més valor, i l'home infidel en els béns que valen poc, també ho serà en els de més valor. Per això, si no fóssiu fidels en l'administració de les riqueses enganyoses, qui us confiaria les riqueses veritables? Si no fóssiu fidels en les riqueses que són d'un altre, qui us confiaria les que de dret us corresponen? Ningú no pot servir dos amos: si estima l'un, no estimarà l'altre, si fa cas de l'un, no en farà de l'altre. No podeu ser servidors de Déu i de les riqueses.»

▶ Lectura de la profecia de Amós (Am 8,4-7)

Escuchad esto, los que exprimís al pobre, despojáis a los miserables, diciendo:

«¿Cuándo pasará la luna nueva, para vender el trigo, y el sábado, para ofrecer el grano?»

Disminuís la medida, aumentáis el precio, usáis balanzas con trampa, compráis por dinero al pobre, al mísero por un par de sandalias, vendiendo hasta el salvado del trigo.

Jura el Señor por la gloria de Jacob que no olvidará jamás vuestras acciones.

▶ Salmo responsorial (112)

R. *Alabad al Señor, que alza al pobre.*

Alabad, siervos del Señor, / alabad el nombre del Señor. / Bendito sea el nombre del Señor, / ahora y por siempre. R.
El Señor se eleva sobre todos los pueblos, / su gloria sobre los cielos. / ¿Quién como el Señor, Dios nuestro, / que se eleva en su trono / y se abaja para mirar / al cielo y a la tierra? R.

Levanta del polvo al desvalido, / alza de la basura al pobre, / para sentarlo con los príncipes, / los príncipes de su pueblo. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a Timoteo (1Tm 2,1-8)

Querido hermano:

Te ruego, lo primero de todo, que hagáis oraciones, plegarias, súplicas, acciones de gracias por todos los hombres, por los reyes y por todos los que ocupan cargos, para que podamos llevar una vida tranquila y apacible, con toda piedad y decoro. Eso es bueno y grato ante los ojos de nuestro Salvador, Dios, que quiere que todos los hombres se salven y lleguen al conocimiento de la verdad. Pues Dios es uno, y uno solo es el mediador entre Dios y los hombres, el hombre Cristo Jesús, que se entregó en rescate por todos: este es el testimonio en el tiempo apropiado: para él estoy puesto como anunciador y apóstol —digo la verdad, no miento—, maestro de los gentiles en fe y verdad. Quiero que sean los hombres los que recen en cualquier lugar, alzando las manos limpias de ira y divisiones.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 16,1-13) (Versión breve: Lc 16,10-13)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «El que es de fiar en lo menudo también en lo importante es de fiar; el que no es honrado en lo menudo tampoco en lo importante es honrado.

Si no fuisteis de fiar en el injusto dinero, ¿quién os confiará lo que vale de veras? Si no fuisteis de fiar en lo ajeno, ¿lo vuestro, quién os lo dará?

Ningún siervo puede servir a dos amos: porque o bien aborrecerá a uno y amará al otro, o bien se dedicará al primero y no hará caso del segundo. No podéis servir a Dios y al dinero.»

Faç de Crist, del retaule *La Santa Cena*, procedent de l'antiga Cartoixa de Caldecristo (Museu de la Catedral de Sogorb)

▶) aquesta imatge parla

COMENTARI

Servir Déu o bé l'economia

Per bé o per mal, vivim en un món dominat per l'economia i els seus interessos, que sovint no són els interessos de Déu ni els del bé comú de la població. «Guardeu-vos de l'ambició de posseir riqueses», o bé «ningú de vosaltres no pot ser deixeble meu si no renuncia a tot el que té», són indicacions de Jesús que ja hem anat sentint. La paràbola que llegim avui abunda en la mateixa prevenció de Jesús enfront dels diners.

Jesús, amb una bona dosi d'ironia, ens presenta el cas d'un administrador malversador que, un cop descobert, aprofita la seva situació i les seves relacions per garantir-se una posició i una

renda sense haver de començar a treballar. Ha estafat el seu amo i continua estafant-lo mentre es prepara una jubilació daurada.

I Jesús el lloa per la seva sagacitat. Una sagacitat que és comuna entre els fills de les tenebres, que són els homes i les dones immersos en els interessos econòmics d'aquest món. A continuació de la paràbola, Jesús ens parla de fidelitat. De l'experiència es treu que qui és capaç de ser fidel en les petites coses de cada dia també ho és en les de més gruix. Se sobreentén que qui no és capaç de ser fidel en les coses de cada dia, menys ho serà en les de més volada. Li va passar a l'administrador de la paràbola, que, en l'administració diària, va ser infidel al seu amo i, per tant, mereix el rebuig de tots.

També a nosaltres ens pot passar que, no essent fidels a Jesús en les petites coses de cada dia i de la nostra relació amb els parents i companys, no serem pas fidels quan l'evangeli ens demani esforços poc habituals.

Tot acaba amb una clara disjuntiva: o som fidels a Déu o als interessos de l'economia. No es poden aconseguir dos contraris, ja que els interessos de Déu no s'adiuen amb els interessos personals o corporatius que duem tan endins del nostre cor.

Jesús ens posa entre l'espasa i la paret, i cadascun de nosaltres s'hi ha d'examinar, com també hem d'examinar els nostres grups, parròquies i moviments.

Jordi Latorre, SDB

CRÒNICA

8 de setembre, festividat de la Mare de Déu. Litúrgicament es recorda la Nativitat de Maria, popularment és la festa de les marededéus trobades. Recordem aquí dues celebracions marianes que van tenir lloc a la nostra diòcesi en aquest dia. Al **Santuari de la Mare de Déu de Foix**, a partir de les 18 h, es va realitzar una breu conferència sobre els Goigs de la Mare de Déu, a càrrec del gogista Josep Maria Moragas. A continuació, la missa solemne, amb un centenar de persones, presidida pel bisbe de Girona, Francesc Pardo, natural de Torrelles de Foix. I per acabar, una ballada de sardanes. A la Capella Nord de **Sant Feliu de Llobregat**, el bisbe Agustí va presidir l'Eucaristia davant la imatge de la **Mare de Déu de la Salut** de la germandat d'aquest nom.

AGENDA

Reunió d'arxiprestos. Tindrà lloc dijous 26 de setembre, a les 11 h, a la Casa de l'Església i serà ocasió de donar inici al curs de manera conjunta amb els 9 arxiprestos de la diòcesi.

Eucaristia inici de curs a la Cúria Diocesana. El proper divendres 27 de setembre, a les 13 h, el bisbe Agustí encomanarà a Déu l'inici de curs durant l'Eucaristia amb els treballadors i col-

laboradors de la Casa de l'Església.

Congrés internacional de catequistes. En el marc de l'Any de la Fe, del 27 al 29 de setembre s'ha organitzat aquesta trobada a Roma, amb els catequistes com a protagonistes, per tal de sostenir, promoure i formar catequistes capaços de fer front als reptes del temps present. Durant el congrés es farà una reflexió sobre la primera part del *Catecisme de l'Església Catòlica* i amb la simbologia de la icona de la trobada del Ressuscitat amb els deixebles d'Emmaús. Una seixantena aproximadament de participants de la nostra diòcesi s'ha sumat a l'esdeveniment i viatjaran amb el pelegrinatge organitzat pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi.

Festa de la Mare de Déu de la Mercè.

Dimarts 24 de setembre, patrona de la Província Eclesiàstica de Barcelona. El bisbe Agustí concelebrarà l'Eucaristia, a les 10 h a la Basílica de la Mercè de Barcelona i després ha estat convidat a compartir el dinar amb la comunitat mercedària de Barcelona.

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

Comunicat de nomenaments

Amb data de 6 de setembre de 2013, el Sr. Bisbe Agustí Cortés Soriano, bisbe de Sant Feliu de Llobregat, atenent el bé pastoral del Poble de Déu d'aquesta Església particular, ha realitzat els següents nomenaments:

PARROQUIALS

Nomenaments de rector

- *Vicaria del Llobregat:*
 - Mario Gabriel Ciccorossi i Canali, renovació del nomenament de rector de la parròquia de Sant Martí, de Torrelles de Llobregat.
 - Mn. Josep M. Fabró i Gibert, parròquia de Santa Maria, de Santa Maria de Vilalba del Llobregat.
 - Mn. Manuel Roig i Cisteré, parròquia de Santa Maria, de Martorell.
 - Mn. Rafael Vilaplana i Moltó, parròquia de Sant Josep, de Sant Vicenç dels Horts.
- *Vicaria del Penedès:*
 - Mn. Pere Corbera i Palau, parròquia de Sant Pere, de Sant Pere de Ribes.
 - Mn. Pere Milà i Vidal, parròquies de Sant Antoni Abat i de Santa Maria de la Geltrú, de Vilanova i la Geltrú.
 - Mn. Francesc Pausas i Mestres, parròquies de Sant Joan, de Mediona, i Santa Maria de Mediona, de St. Pere Sacarrera (Mediona).

Nomenament d'administrador parroquial

- *Vicaria del Llobregat:*
 - Mn. Francisco García i Baca, parròquia de Santa Coloma, de Santa Coloma de Cervelló.

—Mn. Joan-Ramon Marín i Torné, parròquia Mare de Déu de Montserrat, de Sant Boi de Llobregat.

• *Vicaria del Penedès:*

—Mn. Carles Catasús i Pallerola, parròquia de Sant Pere, de Sant Pere de Riudebitlles.

Nomenament de vicari

• *Vicaria del Llobregat:*

—P. Ramon Cusidó i Ferràs, sdb, parròquia Sant Antoni de Pàdua, de Sant Vicenç dels Horts.

Nomenament d'adscrit

• *Vicaria del Penedès:*

—Mn. Lluís-Anton Armengol i Bellmunt, parròquia de Sant Antoni Abat, de Vilanova i la Geltrú.

ALTRES

Jubilacions canòniques

Han estat acceptades la peticions de jubilació canònica següents:

- Mn. Lluís Bonet Riera, fins ara rector de la parròquia de Sant Pere de Sant Pere de Riudebitlles.
- Mn. Jesús Mañé i Montserrat, fins ara rector de la parròquia de Sant Pere de Sant Pere de Ribes.
- Mn. Alejandro Moreno i Blázquez, fins ara rector de la parròquia de St. Josep de St. Vicenç dels Horts.

Capellanies

—Mn. Rafael Vilaplana i Moltó, Hospital de Viladecans.

ECO DE LA PALABRA

Palabras de fe: los que no creen

Hace cincuenta años eran raros los que se confesaban ateos y, en general, no lo manifestaban abiertamente. Hoy es lo más común y es raro quien se confiese creyente y lo haga con espontaneidad y sin disimulo. Quienes hemos vivido más de cincuenta años no nos sorprende el hecho en sí de la increencia o del agnosticismo, pero sí que nos hace pensar y nos inquieta su generalización y su cercanía, es decir, que sean tantos y tan cercanos a nuestra vida los que digan no creer o no «necesitar» o no considerar «relevante» a Dios en el mundo.

Es difícil hoy precisar qué quiere decir una persona cuando afirma «no creo en Dios» o «soy agnóstico». En general no lo pueden explicar exactamente. Es un fenómeno un tanto difuso, que obedece más a un sentimiento que se contagia que a una idea reflexionada.

En todo caso, las encuestas y los hechos, como la relevancia de las creencias religiosas en determinados fenómenos sociales, demuestran que «lo religioso» está de actualidad. Pero, ¿qué significa esta actualidad de «lo religioso»? En lo que respecta a nuestro entorno occidental, «cristiano» de tradición, no faltan quienes detectan un proceso hacia una increencia real, aunque a veces motivada por buena voluntad. Una alta je-

rarquía de la Iglesia dijo, no sin cierta ironía, en una asamblea entre hermanos, que no hace muchos años escuchábamos a nuestro alrededor la opinión de que «se creía en Jesús, pero no en la Iglesia». Después hemos oído, decía, que Jesucristo, tal como aparece en el Nuevo Testamento, no se podía sostener, pero sí que era verosímil creer en Dios, como lo hace la mayoría de seres humanos. Más tarde, se ha generalizado, incluso en el lenguaje oficial y en medios culturales, la opinión de que no hay que hablar de un Dios, sino de tantos cuantos dioses hayan producido las diferentes tradiciones religiosas, o al menos de un dios pero no definido y conocido, sino de un ser más allá de todo lenguaje y conocimiento humano, en el que todas las religiones estuvieran de acuerdo. En consecuencia el paso siguiente ha sido considerar mejor no hablar de Dios, sino de «trascendencia». Más aún, que mejor no hablar de trascendencia, sino de «espiritualidad»...

El caso es que de hecho hoy podemos hablar de un mundo «vacío» de Dios. Hace más de cuarenta años aquella cristiana absolutamente comprometida en lo social, que fue Madeleine Delbrél, en su libro *Nosotros, gente de la calle* se lamentaba así de este vacío:

«Un peligro mayor se aproxima a la Iglesia, sin ruido: el peligro de un tiempo, de un mundo en el que Dios ya no será negado, ni echado, sino excluido, en el cual será impensable (porque nos habremos mutilado el modo de conocimiento de Dios); querremos gritar su nombre, pero no podremos ya lanzar ese grito, porque ya no tendremos lugar donde poner nuestros pies... Esta actitud, ya sea agresiva o indiferente o tolerante hacia Dios, tiene en todas partes un carácter común: el rechazo de un Dios creador que fija al mundo en su condición de criatura... El mundo parece vaciarse por dentro, en primer lugar de Dios, después del Hijo de Dios, después de lo que Él comunica de divino a su Iglesia. A menudo lo que acaba de hundirse en último lugar es la superficie, de ahí que nos parezca todo una ilusión.»

Aquello sonaba a profecía, pero hoy ya no es ilusión sino realidad. Pero este mundo sigue teniendo huellas de Dios y no dejamos de amarlos. La fe que salva sigue siendo posible.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat